

Arrest

nr. 80 825 van 8 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 21 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 mei 2012.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. MORJANE, die *loco* advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, G. K. (...), verklaarde de Armeense nationaliteit te bezitten en van Armeense origine te zijn. In oktober 2010 kreeg uw neef A. (...) het bevel om de dienstplichtige D.K. (...) op te halen voor het vervullen van zijn dienstplicht. Uw neef was immers tewerkgesteld bij het militair commissariaat en zijn taak bestond erin dienstplichtigen op te halen. Nadat hij K. (...) had opgehaald werd K. (...) 10 dagen vastgehouden op het militair commissariaat waarna hij zijn legerdienst begon. Twee maanden later raakte K. (...) betrokken in een gevecht met zijn officier waarin de officier K. (...) doodstak. Deze officier

werd opgepakt maar nadien terug vrijgelaten. Hij werd in maart of april 2010 doodgeschoten door de familie van K. (...). K. (...) was immers de neef van de machtige oligarch S. (...). Uw neef werd verantwoordelijk gesteld voor de dood van K. (...) omdat hij hem had verplicht zijn legerdienst te vervullen. Zijn overste ontkende immers het bevel gegeven te hebben om K. (...) op te halen. Op 6 februari 2010 was u bij uw neef toen hij werd opgebeld. Jullie gingen samen naar buiten waar onbekende mannen jullie stonden op te wachten. Ze vroegen jullie om met hen mee te gaan omdat ze iets wilden bespreken. Toen jullie in de auto zaten werden jullie met wapens bedreigd en brachten ze jullie naar een kelder. Daar vroegen ze waarom uw neef K. (...) naar het leger had gestuurd. Ze lieten u dezelfde dag gaan. De volgende dag ging u samen met enkele familieleden naar de plaats waar uw neef nog werd vastgehouden om hem te bevrijden. Na een gevecht slaagden jullie hierin. U en uw neef doken vervolgens in Karabach onder. Na 10 of 15 dagen gingen jullie naar Moskou waar jullie onderdoken voor de mensen van S. (...). Op 25/02/2010 werd uw vader door de mensen van S. (...) meegenomen omdat ze op zoek waren naar u. Ze lieten hem na een nacht terug vrij. In juli 2010 keerde u terug naar Armenië waar u in Massis verbleef. Omdat u het gevoel had dat ze u terug zochten ging u na een week terug naar Karabach. U verbleef er tot september 2011 waarna u terug naar Moskou ging. In oktober hoorde u van uw passeur dat u gezocht werd door de politie en de veiligheidsmensen van S. (...) en dat u in de politiecomputer geregistreerd stond. U voelde zich niet meer veilig waarna u besloot naar België te vluchten. Op 22/12/2011 nam u het vliegtuig naar België waar u op dezelfde dag aankwam. Op 29/12/2011 diende u een asielaanvraag in. Om uw asielaanvraag te ondersteunen legde u een rijbewijs neer.

B. Motivering

U verklaarde vervolging te vrezen van de entourage van S. (...) omdat hij wraak wilde nemen voor de dood van zijn neef. Er moet worden vastgesteld dat uw asielrelaas ernstige incoherenties, tegenstrijdigheden, en niet plausibele verklaringen bevat. Evenmin kan u een tastbaar begin van bewijs aanbrengen van de problemen die u zou gekend hebben. Bijgevolg moet worden vastgesteld dat u de door u aangehaalde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt, noch op grond van overredende verklaringen noch op grond van bewijsvoerende stukken.

Vooreerst werden er zwaarwichtige tegenstrijdigheden en incoherenties in uw relaas vastgesteld die de geloofwaardigheid van uw verklaringen ernstig in het gedrang brengen. Zo verklaarde u in de door u op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal dat u en uw neef in februari 2010 onder bedreiging van wapens in een auto werden gezet en dat jullie direct begrepen dat het om de veiligheidsmensen van S. (...) ging (Vragenlijst 3.5). Op het CGVS asielgehoor verklaarde u echter dat u en uw neef toen vrijwillig in de auto stapten en toen niet wisten waarom jullie werden meegenomen. Het was pas in de auto dat jullie met wapens werden bedreigd (CGVS p.5). Toen u met uw verklaringen van de vragenlijst werd geconfronteerd bleef u erbij dat ze jullie pas in de auto met wapens bedreigden omdat jullie anders zouden vluchten (CGVS p.10). Bijgevolg geeft u enkel een bevestiging van de tegenstrijdigheid.

Verder verklaarde u in de door u op de Dienst Vreemdelingenzaken vragenlijst van het Commissariaat generaal dat u dezelfde dag werd vrijgelaten maar dat ze uw neef bleven vasthouden. Twee dagen later keerde u met familieleden terug om hem te bevrijden (Vragenlijst 3.5). Op het CGVS asielgehoor stelde u echter dat u reeds de volgende ochtend na uw vrijlating met familieleden terugging om hem te bevrijden (CGVS p.6). Toen u met uw verklaringen van de vragenlijst werd geconfronteerd bleef u erbij dat u hem de volgende dag bent gaan bevrijden omdat u anders uw neef niet meer zou kunnen terugvinden (CGVS p.11). Bijgevolg bevestigt u met dergelijke verklaring de vastgestelde tegenstrijdigheid.

Verder verklaarde u in de door u op de Dienst Vreemdelingenzaken vragenlijst van het Commissariaat generaal dat veiligheidsmensen van S. (...) na uw vrijlating nog naar u zijn gekomen om te vragen waar uw neef zich bevond maar dat u hen zei dat u het niet wist waarna ze terug vertrokken. Later waren ze nog eens teruggekomen op een moment dat u niet thuis was. Ze hebben toen uw vader meegenomen en hem voor een nacht vastgehouden (Vragenlijst 3.5). Op het CGVS asielgehoor verklaarde u echter dat de mensen van S. (...) slechts éénmaal naar uw huis zijn gekomen en dat ze toen uw vader hebben meegenomen. U ontkende dat u sinds de ontsnapping van uw neef nog met de mensen van S. (...) had gesproken. Toen u met uw verklaringen van de vragenlijst werd geconfronteerd stelde u dat ze u zochten en enkel met uw vader hadden gesproken na uw vrijlating (CGVS 10, 12-13). Bijgevolg gaf u terug een bevestiging van de vastgestelde tegenstrijdigheid.

Betreffende de bovenstaande tegenstrijdigheden met de door op Dienst vreemdelingenzaken vragenlijst van het Commissariaat generaal kan erop gewezen worden dat u zich middels uw handtekening akkoord verklaarde met de genoteerde verklaringen in de vragenlijst. Bovendien gaf u in het begin van het CGVS asielgehoor dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken probleemloos verliep (CGVS p.1).

Daarnaast kon u slechts zeer summiere informatie geven aangaande uw verblijfplaatsen in Moskou en Karabach. Ondanks het feit dat u bijna 9 maanden (5 à 6 maanden in 2010 en nog eens 3 maanden in 2011) bij dezelfde persoon in Moskou verbleef kon u niet zeggen op welk adres u verbleef. U kon zelfs niet aangeven wat het dichtstbijzijnde metrostation was (CGVS p.7, 10). Het is niet aannemelijk dat u dergelijke basisgegevens niet kan zeggen gezien de lange periode u er verbleef. Ook betreffende uw verblijf in Nagorny-Karabach, waar u ruim een jaar verbleef, was u onaannemelijk vaag. U stelde enkel dat u in Stepanakert (hoofdstad Nagorny Karabach) verbleef. Wederom was u niet in staat hier een adres van te geven (CGVS p.6, 13). Bijgevolg kunt u het niet aannemelijk maken dat u gedurende dergelijk lange periode op deze plaatsen verbleef.

Zelfs indien het door u aangegeven tijds kader en verblijfplaatsen geloofwaardig zouden zijn, quod non, werd een gedrag bij u vastgesteld dat niet in overeenstemming is te brengen met de door u verklaarde vervolgingsvrees en dat bijgevolg ernstig afbreuk doet aan de door u verklaarde vervolgingsvrees. U verklaarde dat u in februari 2010 naar Karabach vluchtte. Na 10 of 15 dagen ging u naar Moskou omdat het daar rustig was en ze u daar niet konden vinden (CGVS p.6-7). Na 5 à 6 maanden keerde u terug naar Armenië omdat de veiligheidsmensen van S. (...) u in Moskou zochten (CGVS p.7, 11). Na een week in Massis te hebben verbleven ging u terug naar Karabach omdat u 'het gevoel had dat ze u daar zochten' en u had dit ook van uw passeur gehoord (CGVS p.7, 10). U verbleef vervolgens tot september 2011 in Karabach (CGVS p.7). Toen vertrok u zonder noemenswaardige aanleiding terug naar Moskou – waar u een jaar voordien vandaan vluchtte omdat men u daar zocht. Een maand later kwam u, wederom via uw passeur, te weten dat u nu ook door de politie van Moskou, in opdracht van S. (...), werd gezocht. U had namelijk van uw passeur gehoord dat er een opsporingsbericht voor u in de politiecomputer geregistreerd stond (CGVS p.7-8). Bijgevolg vluchtte u in december 2011 naar België uit vrees te worden vervolgd door de politie en door de veiligheidsmensen van S. (...). Betreffende uw eerste vlucht naar Moskou kan worden opgemerkt dat het weinig aannemelijk is dat u naar de stad vluchtte waar uw vervolger woonde (CGVS p.12). Dat u na 6 maanden terugkeerde naar Massis terugkeerde is evenmin aannemelijk. U nam immers zelfs niet de moeite om zich op voorhand bij uw passeur te informeren of het veilig was om terug te keren – u had er niet aangedacht (CGVS p.10-11). Dat u ruim een jaar later vanuit Nagorny Karabach zonder noemenswaardige reden terug naar Moskou ging is evenmin aannemelijk. U wist namelijk dat u er werd gezocht en u had geen indicaties dat dit niet meer het geval zou zijn. Toen u met dergelijke onlogische samenhang van zaken werd geconfronteerd stelde u enkel dat het moeilijk is 'vanuit' Armenië te vliegen (CGVS p.12). Dit is weinig relevant daar het geen verklaring kan bieden voor het feit dat u zich zolang en herhaaldelijk schuilhield op plaatsen die een relatief grote risico voor u inhielden. Toen u uiteindelijk vanuit Moskou naar België vertrok omdat de politie u zocht (er stond een opsporingsbevel voor u geregistreerd in de politiecomputer) nam u het onaannemelijke risico om met het vliegtuig te gaan en zich bijgevolg bloot te stellen aan een (uitgebreide) paspoortcontrole door de Russische autoriteiten op de luchthaven van Moskou. Uw enige verklaring was dat de passeur 'dit geregeld had'. Hoe hij dergelijk risico voor u kon uitsluiten kon u evenwel niet zeggen (CGVS p.11). Een dergelijk risicovol gedrag kan niet in overeenstemming worden gebracht met de door u verklaarde vervolgingsvrees en is een verdere bevestiging van het gebrek aan geloofwaardigheid dat reeds bij u werd vastgesteld.

Bovendien kan er nog worden op gewezen dat u er geen idee van heeft wat er met uw neef A. (...), de oorzaak van uw problemen, is gebeurd of waar hij zich bevindt (CGVS p.8). Toen u enkele weken geleden contact met uw passeur had gehad nam u zelfs niet de moeite om hem te vragen waar u neef zich bevond noch vroeg u of hij nog nieuws over uw neef had gehoord. U stelde enkel dat hij zei dat jullie nog werden gezocht (CGVS p.13). Dergelijke vage verklaringen en nalatige handelingen wijzen op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en wederom op een gedrag dat niet in overeenstemming te brengen is met de aangehaalde vrees wat een verdere bevestiging is aan uw gebrek aan geloofwaardigheid dat reeds werd vastgesteld.

Al deze tegenstrijdigheden, vaagheden en onnauwkeurigheden inzake uw vervolgingsfeiten ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op

grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

Het door u voorgelegd rijbewijs vermag niet bovenstaande vaststellingen te weerleggen. Het bevat immers enkel persoonlijke gegevens maar geeft geen informatie over uw asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet, van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling en de artikelen 2 en 3 van het EVRM.

Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De verzoekende partij klaagt de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient het volgende te worden opgemerkt. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoeker toont niet aan dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM ruimer zijn dan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*,

Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.2. Verzoeker betwist de verschillende motieven van de bestreden beslissing.

2.2.1. De bestreden beslissing stelt: *“Vooreerst werden er zwaarwichtige tegenstrijdigheden en incoherenties in uw relaas vastgesteld die de geloofwaardigheid van uw verklaringen ernstig in het gedrang brengen. Zo verklaarde u in de door u op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal dat u en uw neef in februari 2010 onder bedreiging van wapens in een auto werden gezet en dat jullie direct begrepen dat het om de veiligheidsmensen van S. (...) ging (Vragenlijst 3.5). Op het CGVS asielgehoor verklaarde u echter dat u en uw neef toen vrijwillig in de auto stapten en toen niet wisten waarom jullie werden meegenomen. Het was pas in de auto dat jullie met wapens werden bedreigd (CGVS p.5). Toen u met uw verklaringen van de vragenlijst werd geconfronteerd bleef u erbij dat ze jullie pas in de auto met wapens bedreigden omdat jullie anders zouden vluchten (CGVS p.10). Bijgevolg geeft u enkel een bevestiging van de tegenstrijdigheid.”*

De Raad meent dat dit geen minimaal verschil maakt en dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat er bij het vertalen bij de Dienst Vreemdelingenzaken een vergissing begaan werd.

2.2.2. De bestreden beslissing stelt: *“Verder verklaarde u in de door u op de Dienst Vreemdelingenzaken vragenlijst van het Commissariaat-generaal dat u dezelfde dag werd vrijgelaten maar dat ze uw neef bleven vasthouden. Twee dagen later keerde u met familieleden terug om hem te bevrijden (Vragenlijst 3.5). Op het CGVS asielgehoor stelde u echter dat u reeds de volgende ochtend na uw vrijlating met familieleden terugging om hem te bevrijden (CGVS p.6). Toen u met uw verklaringen van de vragenlijst werd geconfronteerd bleef u erbij dat u hem de volgende dag bent gaan bevrijden omdat u anders uw neef niet meer zou kunnen terugvinden (CGVS p.11). Bijgevolg bevestigt u met dergelijke verklaring de vastgestelde tegenstrijdigheid.”*

De Raad meent dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat het gestelde op twee manieren begrepen werd. Hij weerlegt dit motief niet.

2.2.3. De bestreden beslissing stelt: *“Verder verklaarde u in de door u op de Dienst Vreemdelingenzaken vragenlijst van het Commissariaat-generaal dat veiligheidsmensen van S. (...) na uw vrijlating nog naar u zijn gekomen om te vragen waar uw neef zich bevond maar dat u hen zei dat u het niet wist waarna ze terug vertrokken. Later waren ze nog eens teruggekomen op een moment dat u niet thuis was. Ze hebben toen uw vader meegenomen en hem voor een nacht vastgehouden (Vragenlijst 3.5). Op het CGVS asielgehoor verklaarde u echter dat de mensen van S. (...) slechts éénmaal naar uw huis zijn gekomen en dat ze toen uw vader hebben meegenomen. U ontkende dat u sinds de ontsnapping van uw neef nog met de mensen van S. (...) had gesproken. Toen u met uw*

verklaringen van de vragenlijst werd geconfronteerd stelde u dat ze u zochten en enkel met uw vader hadden gesproken na uw vrijlating (CGVS 10, 12-13). Bijgevolg gaf u terug een bevestiging van de vastgestelde tegenstrijdigheid."

Verzoeker verwijst naar stress bij het interview. Elk interview brengt stress met zich mee en feiten van vervolging kunnen tot stress leiden, maar verzoeker toont niet aan dat dit hem niet mogelijk maakte op effectieve wijze deel te nemen aan zijn interview. Dit blijkt ook niet uit het gehoorverslag. De commissaris-generaal neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de asielzoeker. Van verzoekende partijen kan dan ook worden verwacht dat zij, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van hun asielaanvraag, de feiten die de aanleiding waren voor hun vlucht op een geloofwaardige en coherente manier zouden kunnen weergeven aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van hun asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoekers aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève en/of tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad schaaft zich achter dit motief uit de bestreden beslissing.

2.2.4. De bestreden beslissing stelt: *"Daarnaast kon u slechts zeer summiere informatie geven aangaande uw verblijfplaatsen in Moskou en Karabach. Ondanks het feit dat u bijna 9 maanden (5 à 6 maanden in 2010 en nog eens 3 maanden in 2011) bij dezelfde persoon in Moskou verbleef kon u niet zeggen op welk adres u verbleef. U kon zelfs niet aangeven wat het dichtstbijzijnde metrostation was (CGVS p.7, 10). Het is niet aannemelijk dat u dergelijke basisgegevens niet kan zeggen gezien de lange periode u er verbleef. Ook betreffende uw verblijf in Nagorny-Karabach, waar u ruim een jaar verbleef, was u onaannemelijk vaag. U stelde enkel dat u in Stepanakert (hoofdstad Nagorny Karabach) verbleef. Wederom was u niet in staat hier een adres van te geven (CGVS p.6, 13). Bijgevolg kunt u het niet aannemelijk maken dat u gedurende dergelijk lange periode op deze plaatsen verbleef."*

Verzoeker stelt dat hij nauwelijks naar buiten kwam. De Raad meent dat dit een *a posteriori* uitleg is die niet overtuigt.

Ook de verwarrende en tegenstrijdige verklaringen van verzoeker tijdens het gehoor overtuigen niet. Verzoeker stelt dat S. hem begon te vervolgen toen hij hem ontdekt had in Moskou. Even later stelt verzoeker dat niemand hem gevonden had in Moskou. Vervolgens stelt hij dat overal uitgehangen was dat ze op zoek waren naar hem in Moskou en Armenië om vervolgens te stellen dat hij niet geafficheerd was, maar vermeld in de computer (gehoor p. 7 en 8).

2.2.5. Het vijfde motief is een overtollig motief.

2.2.6. De Raad meent dat verzoeker inderdaad vage verklaringen afgelegd heeft met betrekking tot de informatie die hij vroeg en bekwam met betrekking tot zijn neef. De Raad schaaft zich achter dit motief.

2.3. Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, toegevoegd rechter in
vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS